

Knjiga proroka Joela i laodicejska crkva adventista sedmoga dana - Broj dvadeset i jedan

Jeff Pippenger

2025-12-31

Broj dvadeset i jedan

A od vremena kad bude ukinuta svagdašnja žrtva i postavljena gnusoba pustoši, bit će tisuću dvjesto i devedeset dana. Daniel 12,11.

Od 22. listopada 1844. primjena proročkoga vremena više nije ispravna primjena proroštva za one koji bi željeli ispravno razdjeljivati riječ istine. Razdoblje od 1290 godina u jedanaestom retku treba primijeniti kao simboličko razdoblje nakon 1844., a ta primjena nakon 1844., odnosno razdoblje bez sastavnica „vremena“, mora zadržati temeljno razumijevanje istine, kako se ono razumjelo prije 1844. Broj 1290 predstavlja razdoblje od 30, nakon čega slijedi 1260.

Razumijevanje prije 1844. bilo je da je trideset godina od 508. do 538. predstavljalo razdoblje pripreme da bi antikrist počeo vladati od 538. do 1798.

Prijelaz od 30 godina predmet je Pavlova razmatranja u 2. Solunjanima. Pavao ne uključuje nikakvu referenciju na sastavnicu „vremena“, ali prepoznaje proročke značajke prijelaza iz poganstva u papinstvo tijekom tih trideset godina. Tada je započela papinska vlast. Povijesno razumijevanje, bez ikakve sastavnice vremena, prepoznaje prijelaz četvrtoga kraljevstva biblijskog proročanstva u peto kraljevstvo, nakon čega slijedi prvo od dvaju papinskih krvoprolića, čime se predodnačuje prijelaz šestoga kraljevstva u trostruki savez zmaja, zvijeri i lažnoga proroka te drugo papinsko krvoproliće.

Priprema od trideset godina, nakon koje slijedi proročko razdoblje, prvotni je simbol Božjega saveza s izabranim narodom. Smjena dviju sila tijekom tih trideset godina, nakon koje slijedi 1260 godina progonstva, podudara se s Kristovih trideset godina pripreme, nakon kojih slijedi 1260 dana spasenja. Antikristova priprema od trideset godina bila je krivotvorina Kristove pripreme od trideset godina. Kraj tih trideset godina označava ili osnaženje Krista pri Njegovu krštenju, ili osnaženje antikrista godine 538. Osnaženje antikrista proizašlo je iz gospodarske i vojne potpore koja je došla od prethodnoga kraljevstva, a sila izlivena na Krista došla je iz prethodnoga kraljevstva koje je On napustio trideset godina prije.

Prijelom između dvaju razdoblja označen je osnaženjem, a prijelom između dvaju razdoblja koje iznose Abram i Pavao prepoznaje se jednostavnom usporedbom. U Abramovoj i Pavlovoj razlici od trideset godina, razdoblje pripreme bilo je prvih trideset godina koje predstavljaju saveznički proces, što je osnažilo Abramove potomke da ispune proročanstvo o ropstvu u Egiptu. Četiristo trideset godina ima i daljnju simboličku podjelu, jer, pravilno primijenjeno, prvih dvjesto petnaest godina predstavljeni su Božjim predstavnikom i faraonom. Jer za Josipa i prvih 215 godina to je

bio dobar faraon, a za Mojsija i drugih 215 godina to je bio zao faraon.

Ta podjela prepoznaje dva razdoblja od po četiri naraštaja. Prva četiri naraštaja mogu se položiti preko drugih četiriju naraštaja, redak na redak, te na taj način Josip i Mojsije, proročki alfa i omega, stupaju u odnos s faraonom alfa-dobrim i faraonom omega-zlim. Iz ovoga paralelnog razmatranja može se izvesti veliko svjetlo, no ja samo utvrđujem da Abramovo proročanstvo o četvrtom naraštaju prepoznaje dva svjedoka četiriju naraštaja unutar 430 godina. Dvostruki prikaz četiriju naraštaja nalazi se u rodoslovljima Postanka četvrtog i petog poglavlja. Kada promatramo Kajina i Šeta kao početak popisa krvnih loza, nalazimo da postoji osam naraštaja od Šeta do Noe te da, kada se podijele po sredini, predstavljaju dva razdoblja od po četiri naraštaja. To se prepoznaje u osam naraštajnih linija i Šeta i Kajina.

Rodovlja u četvrtom i petom poglavlju prikazana su sa završetkom loza, a to je Noa. Noa je simbol Božjega saveza s čovječanstvom, kako je to prikazano dugom. Abram je simbol Božjega saveza s izabranim narodom, kako je to prikazano obrezanjem. Ta su dva saveza uvijek povezana, a u Postanku jedanaest, gdje nalazimo babilonsku kulu neposredno nakon Noinoga potopa, izloženo je rodoslovlje koje vodi do Abrama. U tome je odlomku riječ o deset naraštaja, a ne o osam. U odlomku koji vodi do Abrama i u odlomku koji vodi do Noe prikazani su nojevski i abrahamski savezi.

U odlomku iz jedanaestoga poglavlja koji se obraća izabranom narodu nalazimo da su dva od tih naraštaja opterećena velikom svjetlošću.

A Eber poživje trideset i četiri godine te rodi Pelega. I pošto rodi Pelega, Eber poživje četiri stotine i trideset godina te rodi sinove i kćeri. A Peleg poživje trideset godina te rodi Reua. Postanak 11,16–19.

Spominjanje Ebera prvo je spominjanje hebrejske riječi koja se naposljetku prepoznaje kao hebrejska riječ „Hebrejac“. U rodoslovlju izabranoga naroda jedan od deset potomaka nosi ime Hebrejac, po kojemu je izabrani narod trebao biti poznat. U tri retka Eber i Peleg služe za označavanje razlike izabranoga hebrejskog roda. Eber znači „prelazak“ ili „onaj koji prelazi“ i korijen je riječi „Hebrejac“. Abram je simbol onih koji prelaze iz Babilona u Obećanu zemlju. „Peleg“ znači „podjela“ ili „razdvajanje“, kao što se navodi u Postanku 10,25, gdje smo obaviješteni da je u Pelegovo vrijeme „zemlja bila podijeljena“.

Eber i Peleg predstavljaju proročansku podjelu za one koji žele ispravno razdjeljivati riječ istine. Noino rodoslovlje iznjedrilo je dvije loze od po osam, koje su predstavljale dva niza od po četiri naraštaja, kao što to čini i 430 godina u Egiptu. Rodoslovlje iz jedanaestog poglavlja Postanka predstavljeno je brojem deset, a ne osam, jer je to rodoslovlje izabranoga naroda. Izabrani narod podijeljen je u dvije skupine od po pet, usklađujući se tako s prisposodobom o deset djevice, koja je prisposoba o Božjem saveznom narodu.

U tom rodoslovlju izabranoga naroda, Pelegovo ime i njegovo povijesno ispunjenje predstavljaju podjelu dviju skupina mudrih ili ludih djevice, upravo u onoj točki biblijske povijesti kada je zemlja bila razdijeljena kod kule babilonske. Na popisu od deset, Peleg je peti, jer je to središte

desetorice. Eber Hebrejac, predočen Abramom, predstavlja ludu djevicu koja prelazi i postaje mudra djevica, kada se te dvije skupine razdvajaju na povik u ponoć. Eber, prvi Hebrejac po imenu, predstavlja Abrama, prvoga Hebrejca po Savezu. Kada je Gospodin pozvao Abrama iz Babilona, to je predočavalo poruku ponoćnoga povika, koja je osnaženje drugoga anđela, koji poziva muškarce i žene iz Babilona.

Prispodoba o deset djevica prikazana je preko Ebera i Pelega, koji predstavljaju poziv da se izađe, neposredno prije nego što razdjelna crta Pelega zatvori vrata milosti. U proročkom odnosu Eber je živio 430 godina nakon Pelega, koji je potom živio 30 godina. Prvi korak Abramova trostrukog saveza bio je prikazan preko Ebera i Pelega. Abram, kao Eber i Peleg, jest razdjelna crta između dviju skupina. Pavlov dodatak Abramovu proročanstvu jest Pelegov dodatak Eberovu proročanstvu. Eber je objavio 400 godina, ali je Peleg odredio 430 godina. Peleg je stoga predstavljao Pavla, kao i Pavlov dodatak od 30 godina na 400 godina, a Pavlova je služba bila prepoznati Pelega biblijskog proročanstva. „Peleg” biblijskog proročanstva, kojega je Pavao prepoznao, predstavljao je razdvajanje naroda od doslovnoga prema duhovnome.

Od Šema do Pelega pet je potomaka, a od Reua do Abrama pet.

I reče Abram: Znaj zasigurno da će tvoje potomstvo biti došljak u zemlji koja nije njihova, i služiti će im; a oni će ih tlačiti četiri stotine godina. Postanak 15,13.

A Abrahamu i njegovu potomstvu dana su obećanja. Ne kaže: „i potomstvima”, kao o mnogima, nego kao o jednome: „i tvome potomstvu”, koje je Krist. A ovo velim: Savez koji je Bog prije potvrdio u Kristu ne može ukinuti Zakon, koji je nastao četiri stotine i trideset godina poslije, tako da obećanje učini ništavnim. Jer ako je baština od Zakona, onda više nije od obećanja; a Bog ju je Abrahamu darovao obećanjem. Galaćanima 3,16–18.

Trideset godina star

Isus je imao trideset godina kad je započeo svoju službu.

A sam Isus počeo bijaše oko trideset godina, budući (kako se mislilo) sin Josipov, Helijev. Luka 3,23.

Josip je počeo služiti faraonu u Egiptu kad mu je bilo trideset godina.

A Josipu bijaše trideset godina kad stade pred faraona, kralja egipatskoga. Potom Josip iziđe ispred faraona i prođe svom zemljom egipatskom. Postanak 41,46.

Prorok Ezekiel imao je trideset godina kada je započeo svoju službu, a njegova je služba trajala dvadeset i dvije godine.

I dogodilo se tridesete godine, četvrtoga mjeseca, petoga dana u mjesecu, dok bijah među sužnjima kraj rijeke Kebara, da se otvoriše nebesa i vidjeh viđenja Božja. Ezekiel 1,1.

Ezekiel u svojim spisima sadrži više povijesnih referenci nego ijedan drugi prorok. U Ezekielovim se spisima nalazi trinaest izravnih upućivanja na utvrdive datume, a biblijski znanstvenici i povjesničari, ne znajući to, potvrđuju da je njegova služba trajala dvadeset i dvije godine, premda

ne znaju da je dvadeset i dva simbol stotinu četrdeset i četiri tisuće.

Kralj David imao je trideset godina kad je počeo kraljevati i kraljevao je četrdeset godina.

David je imao trideset godina kad se zakraljio, i kraljevao je četrdeset godina. U Hebronu je kraljevao nad Judom sedam godina i šest mjeseci; a u Jeruzalemu je kraljevao trideset i tri godine nad svim Izraelom i Judom. 2 Samuelova 5,4. 5.

Davidova četrdesetogodišnja vladavina simboličan je broj, a razdoblje od 40 nalik je Abramovih i Pavlovih 430 godina, jer je tih 40 godina podijeljeno na dva dijela (7 i pol i 33 godine). Dva razdoblja Davidove četrdesetogodišnje vladavine imaju dodatnu proročku zagonetku, jer drugi biblijski svjedok ta dva razdoblja bilježi kao sedam godina i trideset tri godine. Što predstavlja dodatnih šest mjeseci u Drugoj Samuelovoj i kako 7,5 i 33 daju 40? Postoji preklapanje od šest mjeseci koje mora predstavljati proročku istinu.

A dani koje je David kraljevao nad Izraelom bijahu četrdeset godina: sedam je godina kraljevao u Hebronu, a trideset i tri godine kraljevao je u Jeruzalemu. 1 Kraljevima 2,11.

22 je simboličan broj koji predstavlja sjedinjenje božanstva s čovječtvom, a Ezekielova je služba trajala dvadeset i dvije godine. Josipovih četrnaest godina podijeljeno je na dva razdoblja od po sedam godina, Kristov saveznički tjedan podijeljen je na dva jednaka razdoblja od po 1260 dana, a Davidova četrdesetogodišnja vladavina razdijeljena je na dva razdoblja, uz dodatni simbol koji povezuje ta dva razdoblja.

Isus je Prorok, Svećenik i Kralj. U posljednje dane On će svoju crkvu pobjedonosnu podići kao stijeg, a ta je crkva predstavljena Kristom, prorokom, svećenikom i kraljem koji je svoje Božanstvo sjedinio s ljudima, predstavljenima Ezekielom prorokom, Josipom svećenikom i Davidom kraljem. Četiri simbola predstavljaju trojicu dostojnika u peći koja je bila užarena sedam puta više nego obično, a zatim se pojavio četvrti, i bio je kao Sin Božji. Sav je svijet bio predstavljen na proslavi zlatnoga lika Nabukodonozorova, i svi su vidjeli crkvu pobjedonosnu sastavljenu od ljudskoga proroka, ljudskoga svećenika i ljudskoga kralja, poduprtu četvrtom Božanskom osobom.

„Sotona je odveo svijet u ropstvo. Uveo je idolsku subotu, pridajući joj naizgled veliku važnost. Oteo je počast kršćanskoga svijeta od Gospodnje subote i usmjerio je na tu idolsku subotu. Svijet se klanja predaji, ljudskoj zapovijedi. Kao što je Nabukodonozor postavio svoj zlatni kip na ravnicu Duri i tako uzvisio samoga sebe, tako i Sotona uzvisuje samoga sebe u toj lažnoj suboti, za koju je ukrao obilježje neba.“ Review and Herald, 8. ožujka 1898.

Broj četiri

Na proročkoj razini, četrdeset je desetina Abramovih četiristo, a četiri su desetina od četrdeset. Svako proročko obilježje koje se nalazi u broju četiri mora biti usklađeno sa simbolikom četrdeset, koja pak mora biti usklađena sa simbolikom četiristo. U danom kontekstu, četiri često predstavlja „širom svijeta“, što je uobičajeno razumijevanje, ali također predstavlja „napredovanje“ i u nekim kontekstima „postupno uništenje“.

Prve četiri od sedam truba predstavljaju postupno uništenje Zapadnoga Rima. Istočni Rim u Konstantinopolu završio je u podložnosti četvorici osmanskih sultana. Redak po redak, istočni i zapadni Rim postupno su se raspadali tijekom četiri razdoblja, prikazana četirima trubama, dok ih je ujedno obarao i islam pete i šeste trube. Zajedno te dvije crte označuju pad Rima tijekom četiriju naraštaja truba, dok sve žešći rat s islamom vodi konačnoj propasti kada četiri sultana islama zadobiju vrhovnu vlast nad kraljevstvom. Povijest Zapada i Istoka započela je podjelom Carstva koju je proveo Konstantin 330. godine.

Četiri trube zapadnog Rima počinju 330. godine, a peta i šesta truba predstavljaju silu koja obara istočni Rim, a i istočni Rim također je započeo 330. godine. I istočni i zapadni Rim pridonijeli su djelu postavljanja papinske vlasti na prijestolje zemlje 538. godine, stoga dvije linije zapadnog i istočnog tipološki predočuju dva roga Sjedinjenih Država, koji pri nedjeljnom zakonu ponovno postavljaju papinsku vlast na prijestolje. Zapadni Rim simbol je crkvenjaštva u proročkom odnosu, a istočni Rim simbol je državničke vlasti.

U okviru povijesti pada zapadnoga i istočnoga Rima izložena je povijest papinskoga Rima. Počevši s crkvom učenika, predstavljenom Efezom, prve tri crkve vode do četvrte crkve, koja je papinstvo od 538. do 1798. godine. U trinaestom poglavlju Otkrivenja papinstvo je prikazano kao ono koje vlada 42 mjeseca, nakon što njegova smrtna rana iz 1798. bude iscijeljena pri nedjeljnom zakonu. „Vremena više neće biti” nakon 1844., stoga su četrdeset i dva mjeseca simbol razdoblja progonstva od nedjeljnog zakona sve dok Mihael ne ustane. Pioniri su razumjeli da crkve, pečati i trube predstavljaju tri linije povijesti koje teku usporedno jedna s drugom. Polaganje proročkoga svjedočanstva zapadnoga Rima preko linije istočnoga Rima i linije papinskoga Rima nije proročka primjena kojom su se služili mileriti, ali ta tehnika ne proturječi nijednom od njihovih utvrđenih razumijevanja.

Redak po redak, prve četiri trube treba položiti preko povijesti prikazane petom i šestom trubom, a zatim red prvih triju crkava koje vode do razdoblja papinskoga progona prikazanog četvrtom crkvom. Četiri trube na jednoj crti, četiri sultana na drugoj crti i četiri crkve na trećoj crti. Broj „četiri” predstavlja sveopćost, ali također predstavlja i postupno uništenje bilo građanske bilo vjerske vlasti. Što on predstavlja određuje kontekst.

Pri donošenju nedjeljnog zakona papinska se vlast obnavlja. Prvi put kada je papinstvo bilo osnaženo, postojalo je tridesetogodišnje razdoblje pripreme. U prve četiri crkve, četvrta crkva jest papinstvo, a prva crkva bili su učenici, predstavljeni kao Efez. Prve tri generacije kršćanske crkve vodile su do četvrte crkve, Tijatire, koja je predstavljena Jezabelom. Kada dođete do Tijatire, godine 538. na Koncilu u Orléansu donesen je nedjeljni zakon, čime se prepoznaje nedjeljni zakon u Sjedinjenim Državama kada se iscjeljuje smrtonosna rana iz 1798.

Povijest od 1798. godine pa do zakona o nedjelji u Sjedinjenim Državama predstavljena je prvim četirima crkvama. Četvrta crkva, Tijatira, jest zakon o nedjelji i papinski progon koji nakon toga slijedi. Prva crkva, Efez, crkva koja je izgubila svoju prvu ljubav, završila je na kraju četverostupanjskog progresivnog razaranja, kod zakona o nedjelji u Tijatiri. Naraštaj koji vodi do zakona o nedjelji u Tijatiri jest treći naraštaj Pergama. Tijatira predstavlja zakon o nedjelji sve do

završetka vremena milosti, a Pergam predstavlja kompromis trećega naraštaja koji priprema put za Tijatiru. Treći naraštaj Pergama, i kompromis koji on predstavlja, prvi se put ispunio u vrijeme Konstantina, koji je 321. godine donio prvi zakon o nedjelji. Sjedinjene Države započele su kao janje Efeza, ali kada ponovno postave Tijatiru na prijestolje, govore kao zmaj.

Postupno uništenje Sjedinjenih Američkih Država prikazano je kroz prve četiri crkve iz Otkrivenja. Postupno uništenje šestoga kraljevstva biblijskoga proroštva odvija se kroz četiri naraštaja koji vode do nedjeljnoga zakona, kada zvijer iz zemlje progovara kao zmaj. Posljednji naraštaj predstavljen je zmajem, koji je gmaz, kao u Edenskome vrtu, i iz toga su razloga i Ivan Krstitelj i Isus posljednji naraštaj drevnoga Izraela nazvali „naraštajem gujinjim“.

Četvrti i posljednji naraštaj jest ili „izabrani naraštaj“, koji predstavlja sto četrdeset i četiri tisuće, ili njegov pandan, naraštaj gujinji. Jedan je stalež oblikovao Kristov lik, a drugi lik zvijeri — zmije. Naraštaj gujinji izravno se iznosi četiri puta u Božjoj Riječi. Kontekst je pri svakom navodu različit.

Ali kad je vidio gdje mnogi farizeji i saduceji dolaze na njegovo krštenje, reče im: Leglo gujinje, tko vas je upozorio da bježite od gnjeva koji dolazi? Matej 3,7.

Kad bi „porod zmija” bile tek neke pogrdne primjedbe o nekoliko sljedbi ljudi koji se Ivanu nisu svidali, tada o tom izrazu ne bi bilo što reći. Ali svaka je riječ u Božjoj Riječi sveta, stoga je Ivan saducejima i farizejima dodijelio određenu oznaku. Ta je oznaka proročki određena kontekstom odlomka u kojem je izrečena. U tom se odlomku Ivan prikazuje kako izvršava svoju službu, a zatim saduceji i farizeji stupaju u pripovijest. U početnim redcima Ivan je označen kao Izaijin „glas koji viče u pustinji”.

U one dane dođe Ivan Krstitelj propovijedajući u pustinji judejskoj i govoreći: Obratite se, jer se približilo kraljevstvo nebesko.

Jer ovo je onaj o kojemu je govorio prorok Izaija, govoreći,

Glas onoga koji viče u pustinji: Pripravite put Gospodinu, poravnite njegove staze.

A taj isti Ivan imao je odjeću od devine dlake i kožnat pojas oko svojih bokova; a hrana mu bijahu skakavci i divlji med.

Tada je izlazio k njemu Jeruzalem, i sva Judeja, i sav kraj oko Jordana, te su od njega bili kršteni u Jordanu, ispovijedajući svoje grijehe. A kad ugleda mnoge farizeje i saduceje gdje dolaze na njegovo krštenje, reče im: Leglo gujinje, tko vas je upozorio da bježite od gnjeva koji dolazi? Matej 3,2–7.

Posljednji naraštaj drevnoga Izraela označen je kao „naraštaj zmija otrovnica” od proroka koji je izišao iz pustinje. Ivan je prorok koji je ispunio ulogu kao Malahijin glasnik koji je pripremio put Glasniku Saveza, koji je također bio glas u pustinji što ga je prepoznao Izaija.

Ako „lišće” promatramo kao simbol, nalazimo da ono predstavlja „ispovijedanje”. Prva se referenca pojavljuje kod Adama i Eve, koji su svoju nepravdu prekrili smokvinim lišćem. Prethodno su nosili haljinu svjetlosti, haljinu pravdnosti, ali kada je ona nestala, shvatili su da su

goli laodicejci, koji misle da je sve što trebaju učiniti sakriti se iza „lišća ispovijedanja”, i sve će biti u redu. Nadalje u odlomku, Ivan izravno govori protiv laodicejskih Židova koji se uzdaju u Abrahamovu krvnu lozu da će ih spasiti, jer je njihova drskost bila jednostavno prazno lišće ispovijedanja. Čovjekove haljine predstavljaju ono što on jest.

Drveće je simbol ljudi i kraljevstava, a plod, grana, sjeme, tlo, voda, korijen i, očito, lišće svi predstavljaju zasebne, određene proročke simbole, no svaka je od tih istina povezana s drugim simbolima prikazanima u različitim linijama proroštva koje se služe proročkim simbolima od kojih je sačinjeno „drvo“. Naravno, prva proročka simbolika drveta jest da ono predstavlja kušnju života ili smrti.

Ivanova poruka predočena je odjećom koju je nosio i hranom koju je jeo. Proročku hranu, kao što je mana na početku drevnoga Izraela ili Kruh s Neba na svršetku, mora se jesti. Ta hrana predstavlja proročku poruku kušanja koja se mora jesti, jer ona je Kristovo tijelo i Njegova krv. Odjeća koju je Ivan nosio i hrana koju je jeo poistovjećuju poruku i glasnika koji je pripremio put Kristu. Ivan je prasluka posljednjega glasnika koji priprema put Kristu, koji je Glasnik Saveza koji iznenada dolazi u svoj hram prigodom nedjeljnoga zakona. Kada se to dogodi, lude djevice, koje su ujedno i Laodikejci i kukolj, predstavljaju završni četvrti naraštaj onih koji tvrde da su zakoniti saveznički Abrahamov narod, kao što su to bili farizeji i saduceji u vrijeme kada se Ivan pojavio iz pustinje.

Ivan je nosio devinu dlaku, kožni pojas koji je uključivao zaprežni pričvrstak, kakav domaće životinje imaju s jarmom. Jeo je, i stoga je njegova poruka bila o skakavcima, istaknutom simbolu islama u Pismima, i svoju je poruku o islamu miješao s medom.

I dom Izraelov nadjenu mu ime Mana; a bijaše kao sjeme korijandrovo, bijelo, i okus mu bijaše kao oblatne s medom. Izlazak 16,31.

Mana je simbol Božje Riječi, a okus joj je bio kao med, što proroci prepoznaju kao okus poruke koju su prikazani da jedu. Ivan je donio poruku islama, kako je predstavljena skakavcima te pojasom od devine kože i devinom dlakom. I skakavci i deva simboli su islama. Ta poruka islama bila je pomiješana s prosvjetljenjem Božje Riječi, koje je predstavljeno kao „med“.

Tada reče Jonatan: Moj je otac uznemirio zemlju; pogledajte, molim vas, kako su mi se oči razbistrile jer sam okusio malo ovoga meda. 1 Samuelova 14:29.

Ivan nije jednostavno predstavljao poruku islama, nego je došao iz pustinje, kao i Ilija, i Ivan nije jeo med, nego je jeo divlji med, jer on, kao i Krist, nije bio poučavan u ustanovama onoga vremena koje su imale svoj vlastiti med poruke, prikazan kvascem farizeja i saduceja. Ivan je jeo med iz pustinje, jer ga je Sveti Duh poučavao izvan vjerskih ustanova njegova vremena. Uobičajeni pojas toga razdoblja sadržavao je mehanizam nalik šarki na koji bi čovjek privezao svoju odjeću od devine dlake. Šarka predstavlja Ivana, koji je bio prijelomna točka od zemaljskog prema nebeskom svetištu.

„Prorok Ivan bio je povezujuća karika između dviju raspodjela. Kao Božji predstavnik istupio je da pokaže odnos Zakona i Proroka prema kršćanskoj raspodjeli. Bio je manje svjetlo, za

kojim je trebalo doći veće. Ivanov um bio je prosvijetljen Svetim Duhom da bi mogao obasjati svoj narod; ali nikakvo drugo svjetlo nikada nije obasjalo niti će ikada obasjati paloga čovjeka tako jasno kao ono koje proizlazi iz učenja i primjera Isusa. Krist i Njegovo poslanje bili su tek nejasno shvaćeni, kako su bili predočeni u slikovitim žrtvama. Čak ni Ivan nije u potpunosti shvaćao budući, besmrtni život po Spasitelju.“ The Desire of Ages, 220.

Odjevni predmet sa šarkom Ivana uvodi se upravo na mjestu Kristova krštenja, koje je bilo prijelomna točka, predstavljena mjestom na kojem je Ivan krštavao. To se mjesto zvalo Bethabara, što znači „prijelaz skelom“, i upravo je to mjesto na kojem je drevni Izrael ušao u Obećanu zemlju izlazeći iz pustinje, baš kao što je to učinio i Ivan.

Dakako, pokret sto četrdeset i četiri tisuće jest ono što Ivan predstavlja, no mi tek ukazujemo na to da je, kada je Isus bio kršten, upravo taj naraštaj bio onaj koji su On i Ivan nazvali „naraštajem gujinjim“. Isus je došao uzveličati Božji zakon Deset zapovijedi i nadahnuo je svaku riječ u Bibliji, stoga, kada posljednji naraštaj drevnoga Izraela naziva naraštajem gujinjim, On posve dobro zna da druga zapovijed prepoznaje sud koji se izvršava u trećem i četvrtom naraštaju.

Treći i četvrti naraštaj predstavljaju postupni sud koji završava u četvrtom naraštaju, a to je naraštaj zmijâ. Kristovo krštenje predožnačuje 11. rujna. Laodicejski naraštaj adventista sedmoga dana od toga je vremena u svojem završnom naraštaju. Ivanova poruka farizejima i saducejima bila je laodicejska poruka.

Ali kad je vidio mnoge farizeje i saduceje gdje dolaze na njegovo krštenje, reče im,

Naraštaju zmija otrovnica, tko vas je upozorio da bježite od gnjeva koji dolazi?

Donosite, dakle, plodove dostojne pokajanja; i ne pomišljajte u sebi govoriti: Imamo Abrahama za oca.

jer kažem vam da Bog može od ovoga kamenja podići djecu Abrahamovu.

A sada je i sjekira položena na korijen stablima; stoga se svako stablo koje ne donosi dobra roda siječe i baca u oganj. Ja vas, doista, krstim vodom na pokajanje; ali Onaj koji dolazi za mnom moćniji je od mene; ja nisam dostojan nositi Mu obuću: On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem. Njemu je lopata u ruci, i on će temeljito očistiti svoje gumno te skupiti svoju pšenicu u žitnicu; a pljevu će spaliti neugasivim ognjem.

Tada Isus dođe iz Galileje na Jordan k Ivanu, da ga on krsti. Matej 3,7–13.

Isus je došao iz Galileje, koja simbolizira prijelomnu točku u skladu s Ivanovim pojasno-zglobnim obilježjem i značenjem Betabare. Ivanovo djelo pripravljanja puta tada se promijenilo u Kristovo djelo potvrđivanja saveza. Trideset godina priprave bilo je završeno i započele su tri i pol godine prije i poslije križa.

Ivanova poruka bila je upozorenje na nadolazeći gnjev pri razorenju Jeruzalema, razorenju koje također predstavlja svršetak svijeta i sedam posljednjih zala. Ta poruka upozorenja bila je postavljena u kontekst islama, i bila je objavljena po čovjeku koji ne samo da je ispunio Malahijina glasnika koji pripravlja put, i Izaijin glas u pustinji, nego i Ilijinu poruku, jer je Ivanova odjeća bila

usporedna Ilijinoj kao što je Ivanova poruka bila usporedna Ilijinoj.

I on im reče: Kakav bijaše čovjek koji vam je izišao ususret i kazao vam te riječi? A oni mu odgovoriše: Bijaše to dlakav čovjek, opasan kožnatim pojasom oko svojih bokova. I on reče: To je Ilija Tišbijac. 2 Kings 1:7, 8.

Kad bi za Ivana, a ne za Iliju, pitali: „Kakav bijaše on čovjek?“, bilo bi im odgovoreno: „čovjek odjeven u kostrijet, i opasan kožnatim pojasom oko bokova.“ Cjelokupna šestomjesečna Ivanova služba prikazana je u odlomku u kojem je posljednji, četvrti naraštaj posebno prepoznat i definiran. Laodicejska poruka upućena njima izravno napada njihovo ispovijedanje da su Božji saveznički narod; upozorava ih na dolazeći gnjev, predložen sjekirom koja udara u korijenje drveća. Poruka je uključivala i to da će Krist dovršiti proces kušanja koji je započeo s Ivanom. Kasnije u Mateju Isus također naziva Židove „naraštajem zmijske otrovnice“, te preuzima misao iz Ivanove teme o sječi stabla i objašnjava zašto.

Ili učinite stablo dobrim i plod njegov dobrim; ili učinite stablo trulim i plod njegov trulim: jer se stablo poznaje po plodu svojem. O, porode zmijski, kako možete vi, budući zli, govoriti dobro? jer iz obilja srca usta govore. Dobar čovjek iz dobre riznice srca iznosi dobro; a zao čovjek iz zle riznice iznosi zlo. Ali kažem vam da će za svaku ispraznu riječ koju ljudi izgovore dati račun u dan suda. Jer po svojim riječima bit ćeš opravdan, i po svojim riječima bit ćeš osuđen. Matej 12:33–37.

Dan suda, prema drugoj zapovijedi, jest u četvrtom naraštaju. Sud se temelji na poruci koju izgovaramo, a ta poruka izlazi iz naših srca. Upravo poruka koju izgovaramo otkriva jesmo li Petrovo „izabrano pokoljenje“ ili „leglo gujinje“. Svaki se od tih razreda očituje na završetku procesa kušnje, kada Krist, poput čovjeka s četkom za prašinu, čisti svoj pod. Kao i s uljem u prispodobi o deset djevica, poruka je predstavljena ili zlim ili dobrim srcem. Kristova napomena dodaje da ovaj naraštaj gujinji, koji je četvrti i posljednji naraštaj, traži znak, a jedini znak koji će mu biti dan jest znak Jonin.

Tada neki od pismoznana i farizeja odgovoriše govoreći: Učitelju, htjeli bismo vidjeti znak od tebe. A on odgovori i reče im: Naraštaj zao i preljubnički traži znak; i neće mu se dati drugi znak osim znaka proroka Jone. Jer kao što je Jona bio tri dana i tri noći u utrobi kita, tako će i Sin Čovječji biti tri dana i tri noći u srcu zemlje. Ninivljani će ustati na sudu s ovim naraštajem i osudit će ga, jer su se pokajali na Jonino propovijedanje; i evo, ovdje je veći od Jone. Kraljica juga ustat će na sudu s ovim naraštajem i osudit će ga, jer je došla s krajeva zemlje da čuje Salomonovu mudrost; i evo, ovdje je veći od Salomona. Matej 12,38–42.

Krist je Židove nazvao naraštajem gujinjim, i služi se slikama suda, kao što su poruka Jone i poruka Salomonove mudrosti. Isus prema kontekstu i s pomoću dvaju svjedoka utvrđuje da je naraštaj gujinji četvrti naraštaj, jer se u četvrtom naraštaju izvršava sud.

Sto četrdeset i četiri tisuće jesu stijež, odnosno znak posljednjih dana, kao što su to i Božji zakon i subota. Znak Jone jest znak uskrsnuća, koji je za Židove u Kristovo doba bio Njegovo krštenje, kada je Duh Sveti sišao, prikazan kao golub. Jona znači „golub“. Jona, Ivan Otkrivač, Daniel, Josip i Lazar predstavljaju sto četrdeset i četiri tisuće, koji uskrsavaju od toga da budu mrtvi na ulici tri i

pol dana. U toj točki trebaju prijeći iz laodikejaca u filadelfijce, postajući tako osmi koji je od sedmorice. Jona predstavlja krštenje, jer je bio bačen u vodu i simbolično umro kada ga je progutao kit. Nakon toga bio je uskrišen, kao što je bio i Ivan kada je bio izvađen iz vreloga ulja, i kao što je bio Daniel kada je bio izvađen iz lavlje jame, i kao što je bio Josip kada je bio izvađen iz jame, kao i Lazar, zapečaćujuće čudo u Kristovo vrijeme. Židovi nisu mogli vidjeti znak Jone, kako je predstavljen Kristovim uskrsnućem, ništa jasnije nego što adventizam vidi znak 11. rujna, koji je znak Jone.

Ove ćemo teme nastaviti u sljedećem članku.

„Teret upozorenja koje sada treba doći Božjem narodu, blizu i daleko, jest poruka trećega anđela. A oni koji nastoje razumjeti tu poruku neće biti vođeni od Gospodina da primjenjuju Riječ na način koji bi potkopao temelj i uklonio stupove vjere koja je adventiste sedmoga dana učinila onime što su danas. Istine koje su se razotkrivale svojim redom, kako smo napredovali duž crte proročanstva objavljenoga u Riječi Božjoj, jesu istina, sveta, vječna istina i danas. Oni koji su u prošloj povijesti našega iskustva korak po korak prelazili to tlo, promatrajući lanac istine u proročanstvima, bili su pripravnici prihvatiti i poslušati svaku zraku svjetlosti. Molili su se, postili, istraživali, kopali za istinom kao za skrivenim blagom, a Duh Sveti, to znamo, poučavao nas je i vodio. Mnoge su teorije bile iznošene, noseći privid istine, ali tako pomiješane s pogrešno protumačenim i pogrešno primijenjenim Svetim pismima da su vodile u opasne zablude. Vrlo dobro znamo kako je svaka točka istine bila utvrđena i kako je na nju pečat stavio Sveti Duh Božji. A sve su se vrijeme čuli glasovi: ‘Ovdje je istina’, ‘Ja imam istinu; slijedite me.’ Ali upozorenja su dolazila: ‘Ne idite za njima. Ja ih nisam poslao, nego su sami trčali.’ (Vidi Jeremija 23,21.)”

„Vodstva Gospodnja bila su jasna, a Njegova otkrivenja o tome što je istina bila su nadasve čudesna. Točku po točku utvrđivao je Gospodin Bog neba. Ono što je tada bilo istina, istina je i danas. Ali glasovi ne prestaju odjekivati — ‘Ovo je istina. Imam novo svjetlo.’ No ta nova svjetla u proročkim crtama očituju se u pogrešnoj primjeni Riječi i prepuštanju Božjeg naroda da pluta bez sidra koje bi ga držalo. Kad bi proučavatelj Riječi uzeo istine koje je Bog otkrio u vodstvu svojega naroda, i prisvojio te istine, probavio ih i unio ih u svoj praktični život, tada bi bio živi kanal svjetla. Ali oni koji su se dali na proučavanje novih teorija imaju mješavinu istine i zablude spojenu zajedno, i nakon što su nastojali te stvari istaknuti, pokazali su da nisu upalili svoju svijeću na božanskom žrtveniku te se ona ugasila u tami.” Selected Messages, knjiga 2, 103, 104.